

Vaarwel ??

Het was voorjaar 1969 dat mijn vrouw en ik voor de eerste maal Engeland gingen bezoeken. Wij gingen per auto, lelijke eend, de eenvoudige Franse Citroen waar alles mee kon. Het zal zeker door de oorlog jaren gekomen zijn dat alles wat Engels, Amerikaans of Canadees was, bij ons het einde van gelukkig beleven voorstelde.

Wij voeren vanaf Zeebrugge, België het kanaal over naar Dover. Engeland. Wij passeerden de rotsen, The White Clives, nabij Dover, en waren verrast en begrepen iets dat de moffen hier nooit aan land konden komen. Elders wel natuurlijk. Engeland ging nog meer voor ons betekenen, ook het land en de bevolking na twee weken vakantie. Wij zijn meerdere malen terug gekomen.

In 1940, begin W.O.2 schreef de Amerikaanse vrouwelijke schrijfster, Alice Duer Miller een versroman vast gelegd in 52 prachtige verzen. die bij gedragen hebben tot versterking in het politieke denken der geallieerden en toetreden van de Amerikanen, Haar grootvader was van Britse afkomst.

Bij het onomkeerbare punt van de Brexit, de 31ste januari wil ik u meegeven het 1ste en het 52ste vers. De tussen liggende 50 verzen kunt op het internet vinden onder; The White Clives, bij Alice Duer Miller'

De onderstaande coupletten heb ik aangevuld met de Nederlandse vertaling. Mochten er lezers zijn die niet op zien de 52 verzen te vertalen, dan wil ik die graag met hen delen. Of mijn vertaling willen verbeteren.

Ik moest aan onze eerste ervaring bij de the White Clives denken bij deze versroman.

Poem 1

I have loved England, dearly and deeply ,
Since that first morning, shining and pure,
The white cliffs of Dover I saw rising steeply
Out of the sea that once made her secure.
I had no thought then of husband or lover,
I was a traveller, the guest of a week;
Yet when they pointed 'the white cliffs of Dover',
Startled I found there wee tears on my gek.
I have loved England, and stiel as a stranger,
Here is My home and I still am alone.
Now in her hour of trial and danger,
Only the English are really her own.
Ik heb van Engeland gehouden, heel veel en diep,

Sinds die eerste ochtend, stralend en zuiver,
De witte kliffen van Dover zag ik steil omhoog gaan...
Uit de zee die haar ooit veilig stelde.
Ik had toen nog niet gedacht aan man of minnaar,
Ik was een reiziger, de gast van een week;
maar toen ze 'de witte kliffen van Dover' aanwezen,
Geschrokken vond ik dat er tranen op mijn wang zaten.
Ik heb van Engeland gehouden, en nog steeds als een vreemde,
Hier is mijn huis en ik ben nog steeds alleen.
Nu in haar uur van beproeving en gevaar,
Alleen de Engelsen zijn echt van haar.

Poem 52

And were they not English, our forefathers, never more
English than when they shook the dust of her sod
From their feet for ever, angrily seeking a shore
Where in his own way a man might worship his God.
Never more English than when they dared to be
Rebels against her-that stem intractable sense
Of that which no man can stomach and still be free,
Writing: 'When in the course of human events. . .'
Writing it out so all the world could see
Whence come the powers of all just governments.
The tree of Liberty grew and changed and spread,
But the seed was English.
I am American bred,
I have seen much to hate here— much to forgive,
But in a world where England is finished and dead,
I do not wish to live.

En waren zij niet Engelsen, onze voorvaderen, nooit meer...
Engelsen dan toen ze het stof van haar zode schudden...
Vanaf hun voeten voor altijd, boos op zoek naar een wal...
Waar op zijn eigen manier een man zijn God zou kunnen aanbidden.
Nooit meer Engelsen dan toen ze durfden te zijn...
Rebelleert tegen haar-die stam hardnekkige zin...
Van datgene wat geen mens kan verdragen en toch vrij kan zijn,
Schrijven: 'Wanneer in de loop van menselijke gebeurtenissen. . .'
Schrijf het uit zodat de hele wereld kon zien...
Vanwaar de bevoegdheden van alle rechtvaardige regeringen komen.
De Vrijheidsboom groeide en veranderde en verspreidde zich,
Maar het zaad was Engels.

Ik ben Amerikaans geboren,
Ik heb hier veel gezien om te haten, veel om te vergeven,
Maar in een wereld waar Engeland klaar en dood is,
Wil ik niet leven.

Ik heb het gevoel dat Europa Engeland verlaten heeft.

Nicolaas Overbeeke

Nieuwerkerk aan den IJssel